

พัฒนาการทางภาษาที่เกิดจากการอ่าน

2.3.1 พัฒนาการทั่วไป ตามปกติผู้ที่ชอบอ่านหนังสือจะได้รางวัลจากการอ่านอยู่ในตัวแล้ว นั่นก็คือความเพลิดเพลินที่ได้อ่าน เปรียบเช่นเดียวกับการได้ฟังเพลงหรือปลูกต้นไม้สำหรับผู้ที่ชอบกิจกรรมดังกล่าว สำหรับผู้ที่อ่านในปริมาณมากมีผลพลอยได้ทั้งที่เป็นพัฒนาการ โดยทั่วไปและพัฒนาการทางภาษามากมาย ดังต่อไปนี้

2.3.1.1 ได้เรียนรู้ภาษาตามธรรมชาติ คราเชน (Krashen, 1982) กล่าวว่า

การอ่านแบบกว้างขวางจะนำไปสู่การรับรู้ภาษาตามธรรมชาติก็ต่อเมื่อมีปัจจัยที่เอื้อต่อสถานะที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ สถานะดังกล่าวได้แก่ การได้รับภาษามากพอ มีสื่อที่น่าสนใจ มีสภาพแวดล้อมที่ผ่อนคลาย และไม่มีภาระเรียนที่มีรูปแบบตึงเครียด ปัจจัยที่คราเชนกล่าวถึงสอดคล้องกับรูปแบบของกิจกรรมการอ่านแบบกว้างขวาง นั่นคือ ผู้อ่านอ่านหนังสือในปริมาณมาก อ่านตามความสนใจโดยเลือกหนังสืออ่านได้เอง รูปแบบของการอ่านจึงไม่มีการแข่งขันกันทั้งนี้เพราะทุกคนอ่านตามความสามารถของตนเอง บรรยากาศการอ่านจึงผ่อนคลาย ธรรมชาติของกิจกรรมดังกล่าวตรงกับสถานะที่คราเชนกล่าวถึงข้างต้นจึงเอื้อให้มีการเรียนรู้ภาษาตามธรรมชาติ

2.3.1.2 ได้รับรู้ภาษามากขึ้น คุณภาพของการได้รับรู้ภาษาของผู้เรียนโดยการการอ่านมีความสำคัญต่อศักยภาพในการเรียนรู้รูปแบบภาษาจากบทอ่าน การจัดบรรยากาศเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนชาวต่างประเทศได้อ่านหนังสือภาษาอังกฤษในปริมาณมากเป็นการลดช่องว่างในการได้สัมผัสภาษาระหว่างผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษากับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ นั่นคือ การได้อ่านในปริมาณมากทำให้ผู้เรียนภาษาอังกฤษได้ใช้ภาษา (โดยการอ่าน) มากขึ้นเสมือนกับเจ้าของภาษา (Elley, 1991, 375) บริบทการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในประเทศไทยเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้ผู้เรียนขาดโอกาสในการใช้ภาษาในห้องเรียน การกำหนดให้ผู้เรียนอ่านหนังสือให้ได้มากเท่าที่จะทำได้จะช่วยเพิ่มปริมาณภาษาที่ผู้อ่านจะได้สัมผัสซึ่งอาจมากกว่าภาษาที่จะได้รับการสอนในห้องหรือการทำงานที่ผู้สอนกำหนด (การสอนหรืองานที่ผู้สอนกำหนดส่วนหนึ่งอาจเป็นการใช้ภาษาแม่) การที่ผู้อ่านได้รับภาษาในปริมาณมากนี้จะช่วยพัฒนาทักษะหลายด้านไม่เพียงการอ่านเท่านั้น

2.3.1.3 ทบทวนและเชื่อมโยงภาษาที่เรียนไปแล้ว การที่คนเราอ่านหนังสือที่ตนสนใจอย่างต่อเนื่อง ความรู้ที่ได้จากการอ่านแต่ละครั้งได้รับการเน้นย้ำและเชื่อมโยงกับภาษาในส่วนที่ได้อ่านและได้

เรียนไปแล้วในห้องเรียน ภาษาในส่วนที่มองเห็นชัดเจนที่สุดคือ โครงสร้างไวยากรณ์และคำศัพท์ การส่งเสริมให้มีการอ่านหัวข้อใดหัวข้อหนึ่งโดยอ่านจากงานเขียนหลายรูปแบบ จึงเป็นประโยชน์ในการพัฒนาภาษา นอกจากนี้การอ่านหนังสืออ่านนอกเวลาซึ่งมีการใช้โครงสร้างไวยากรณ์และคำศัพท์ซ้ำอย่างเป็นระบบก็ช่วยให้ผู้อ่านได้เห็นรูปแบบภาษาที่ซ้ำมากพอ การได้ทบทวนภาษาโดยการอ่านอย่างสม่ำเสมอจะช่วยให้การรับรู้ข้อมูลใหม่ในสมองยังคงอยู่ และพร้อมเสมอที่จะนำไปใช้พูดหรือเขียน

2.3.1.4 เพิ่มความมั่นใจในการอ่าน การเรียนในระดับอุดมศึกษานักศึกษา จำเป็นต้องอ่านงานเขียนทางวิชาการเพื่อการค้นคว้าและทำวิจัย ดังนั้นนักศึกษาจึงควรได้รับการฝึกทักษะการอ่านหนังสือและบทความขนาดยาวด้วย เคมโบ (Kembo, 1993, 36-38) เห็นว่าการอ่านแบบกว้างขวางมีคุณค่าในการเสริมสร้างความมั่นใจของผู้อ่าน และเป็นการพัฒนาความสามารถในการอ่านเรื่องขนาดยาว นอกจากนี้การสนุกกับการอ่านจะทำให้ผู้เรียนอ่านมากขึ้น แม้การอ่านแบบกว้างขวางจะเริ่มจากการอ่านหนังสือที่ค่อนข้างง่าย แต่เมื่อผู้อ่านอ่านหนังสือในระดับที่มีความยากมากขึ้นและสามารถอ่านได้เข้าใจ ก็จะยิ่งเพิ่มความมั่นใจในการอ่านหนังสือเล่มต่อ ๆ ไปมากขึ้น จากแบบสอบถามหลังการทดลองของวิลโลว์สัน คีรินท์ ที่ให้นักศึกษา 5 กลุ่มอ่านหนังสือนอกเวลาเป็นเวลาหนึ่งภาคเรียน โดยถามความเห็นเรื่องความมั่นใจในการอ่านหนังสือภาษาอังกฤษ พบว่า นักศึกษามีความมั่นใจที่จะอ่านหนังสือภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นทั้ง 5 กลุ่ม (วิลโลว์สัน คีรินท์, 2545)

2.3.1.5 เพิ่มประสิทธิภาพด้านความเข้าใจเรื่องที่อ่าน ทฤษฎีเกี่ยวกับความเข้าใจอธิบายหน้าที่ของสมองที่มีต่อการอ่านเอาไว้ว่า การอ่านแบบคำต่อคำ และการอ่านช้า ๆ ซึ่งใช้บ่อยในการอ่านละเอียดเป็นตัวขัดขวางความเข้าใจในเนื้อเรื่องที่อ่าน แนวคิดดังกล่าวเปรียบเทียบการอ่านเสมือนการถ่ายโยงสัญญาณภาพที่ต่อเนื่องกันไปสู่สมอง การได้ข้อมูลขาดตอนเป็นช่วง ๆ (เนื่องจากผู้อ่านหยุดหาความหมายของคำศัพท์หรือหยุดวิเคราะห์โครงสร้างภาษา) มีส่วนทำให้สมองทำงานมากขึ้น ซึ่งไม่เป็นผลดีต่อการทำความเข้าใจเรื่องที่อ่าน การอ่านเร็วโดยเน้นการเข้าใจความหมายโดยรวมซึ่งเป็นลักษณะเด่นของการอ่านแบบกว้างขวางจะช่วยให้มีความเข้าใจบทอ่านดีกว่า จากแบบสอบถามเรื่องกลวิธีที่ใช้ในการอ่าน โดยให้นักศึกษาแสดงความคิดเห็นว่าการอ่านเร็วทำให้เข้าใจเรื่องดีกว่าการอ่านช้าเพียงไร พบว่าหลังจากอ่านหนังสือนอกเวลาเป็นเวลาหนึ่งภาคเรียนนักศึกษาทั้ง 5 กลุ่มเห็นว่าการอ่านเร็วช่วยให้เข้าใจเรื่องได้ดีกว่าการอ่านช้า (วิลโลว์สัน คีรินท์, 2545)

2.3.1.6 เปลี่ยนแปลงความเชื่อ กิจกรรมการอ่านแบบกว้างขวางมีจุดเน้นที่ความเพลิดเพลินหรือความสนุกในการอ่าน (Simensen, 1987, 41-58) และไม่เน้นการทดสอบ ซึ่งแตกต่างไปจากการอ่านละเอียด ที่มักมีแบบฝึกหัดทำหลังอ่านเพื่อทดสอบความเข้าใจในการอ่าน ดังนั้นหากผู้สอนจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนอ่านเพื่อความเพลิดเพลินเป็นระยะเวลาหนึ่ง ก็จะช่วยให้ผู้เรียนมองเห็นความแตกต่างระหว่างการอ่านละเอียดกับการอ่านตามอัธยาศัย และผู้เรียนบางคนอาจค้นพบความสนุกเพลิดเพลินจากการอ่านนวนิยายหรือสารคดี ทำให้สามารถแยกความแตกต่างและเห็นประโยชน์ของการอ่านตามความสนใจ ไม่มองการอ่านเป็นเพียงสื่อกลางเพื่อเรียนภาษาอังกฤษเท่านั้น

2.3.1.7 เพิ่มความรู้ การอ่านเป็นแหล่งความรู้สำหรับทุกคน ไม่ว่าจะอ่านหนังสือในภาษาแม่หรือภาษาต่างประเทศผู้อ่านจะได้เพิ่มพูนความรู้เกี่ยวกับตัวภาษารวมถึงวัฒนธรรมของประเทศนั้นๆและความรู้รอบตัว การที่ผู้อ่านจะอ่านเรื่องได้เข้าใจจำเป็นต้องมีความรู้พื้นฐานทั้งทางโครงสร้างภาษา คำศัพท์ รูปแบบของงานเขียน รวมทั้งความรู้รอบตัวซึ่งจะช่วยให้เข้าใจเรื่องที่อ่านได้ง่ายขึ้น ความรู้เหล่านี้ผู้อ่านสะสมจากการอ่าน ยิ่งอ่านมากและหลากหลายผู้อ่านก็จะได้มีโอกาสปรับเปลี่ยน เชื่อมโยง หรือสังสมข้อมูลที่จะเกี่ยวโยงเป็นความรู้พื้นฐาน กิจกรรมการอ่านแบบกว้างขวางซึ่งผู้เรียนจะได้มีโอกาสอ่านในปริมาณมากมีบทบาทสำคัญในการช่วยให้ผู้เรียนได้เพิ่มพูนความรู้

2.3.2 พัฒนาการทางภาษา การอ่านมากมีผลต่อพัฒนาการด้านทักษะอ่านและการเพิ่มปริมาณคำศัพท์โดยตรง ดังนี้

2.3.2.1 พัฒนาทักษะอ่าน ขบวนการอ่านต้องอาศัยความรู้เดิมซึ่งได้จากประสบการณ์ของผู้อ่าน ความรู้จะเป็นแนวทางในการคาดเดา การตั้งสมมุติฐาน และการจัดระบบความเข้าใจเพื่อทำความเข้าใจความหมายของบทอ่าน (Nunan, 1991, 65-66) การอ่านแบบกว้างขวางที่เน้นการอ่านเนื้อเรื่องที่เข้าใจได้ง่าย ทำให้ผู้อ่านได้ฝึกใช้ขบวนการอ่านดังกล่าวอยู่ตลอดเวลา เมื่ออ่านมากก็จะอ่านได้คล่องแคล่วเป็นธรรมชาติ การอ่านรูปแบบดังกล่าวจึงแตกต่างไปจากการอ่านเนื้อเรื่องในตำราเรียนซึ่งบ่อยครั้งผู้เรียนมักใช้วิธีเปิดพจนานุกรมเพื่อช่วยในการแปลความบ่อยกว่าใช้กลวิธีการอ่านอื่นๆ

2.3.2.2 เพิ่มความรู้ด้านคำศัพท์ ผู้เริ่มอ่านหนังสือภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่กับผู้เริ่มอ่านอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศมีพื้นฐานด้านปริมาณคำศัพท์ต่างกัน นักเรียนที่เรียนภาษาต่างประเทศในระดับ

ต้นจะขาดภาษาในส่วนที่เจ้าของภาษาใช้ในการพูด จึงทำให้มีความรู้เรื่องคำศัพท์น้อยกว่าเจ้าของภาษาซึ่งรู้คำศัพท์มากมายก่อนเริ่มอ่านหนังสือ การเดาคำศัพท์จากบริบทของผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศจึงค่อนข้างจะเป็นปัญหาสำคัญ (Huckin, Haynes & Coady, 1993, 290) โดยสรุปผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศจำเป็นต้องอ่านเพื่อเรียนรู้และพบคำศัพท์ที่ปรากฏในบริบทที่หลากหลายจนกว่าจะสามารถอ่านได้ดีขึ้น (นั่นคือเมื่อคำศัพท์ที่เคยเห็นว่ายากในตอนแรกกลายเป็นคำศัพท์ที่สามารถแปลความได้ในเวลาต่อมา) กิจกรรมการอ่านแบบกว้างขวางซึ่งผู้เรียนจะได้อ่านสื่อที่ง่าย หลากหลาย และน่าสนใจจะเป็นโอกาสให้ผู้เรียนได้เพิ่มความรู้และปริมาณคำศัพท์ให้มากขึ้น ผู้เชี่ยวชาญด้านการอ่านเห็นพ้องกันว่า การพบคำศัพท์คำหนึ่งเพียงครั้งเดียวไม่ช่วยให้จำได้ ต้องพบอีกหลาย ๆ ครั้งจนกว่าจะเกิดความสัมพันธ์ระหว่างการมองเห็นกับการออกเสียงและเกิดความเข้าใจในที่สุด (Nation, 1999) อย่างไรก็ตามจำนวนครั้งที่ผู้อ่านพบคำศัพท์จนสามารถจำความหมายได้จะแตกต่างกันไป คำบางคำผู้อ่านสามารถจำได้หลังจากอ่านพบเพียง 2-3 ครั้ง แต่บางคำอาจต้องอ่านพบ 10-20 ครั้งจึงจะจำได้

ที่มา: วิไลรัตน์ ศิริรินทร์ครปฐม .การสอนและส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษ .(2550) .: มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐมหน .: 30-34.